

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

PL. ÚS 1/01-92

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Jána Auxta, Juraja Babjaka, Eduarda Bárányu, Ľubomíra Dobríka, Juraja Horvátha, Jána Lubyho, Lajosa Mészárosa, Štefana Ogurčáka a Daniela Švábyho o návrhu skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpených prof. JUDr. K. T., DrSc., bytom B., na vyslovenie nesúladu ustanovení čl. I bodu 1 § 6 a čl. I bodu 7 § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 226/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov s čl. 131 a s čl. 132 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, za účasti Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej JUDr. J. D., DrSc., poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, na verejnom zasadnutí 18. februára 2003 takto

r o z h o d o l :

1. Konanie o návrhu skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky v časti týkajúcej sa vyslovenia nesúladu ustanovenia čl. I bodu 1 § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 226/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov s čl. 131 Ústavy Slovenskej republiky **z a s t a v u j e .**

2. Návrhu skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. PL. ÚS 1/01-13 z 8. februára 2001 prijalo na ďalšie konanie návrh z 10. januára 2001 skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „skupina 31 poslancov“) na vyslovenie nesúladu ustanovení čl. I bodu 1 § 6 a čl. I bodu 7 § 32 ods. 1 zákona č. 226/2000 Z. z. z 15. júna 2000 účinného od 1. augusta 2000 (ďalej len „novela zákona o ústavnom súde účinná od 1. augusta 2000“), ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), s čl. 131 a s čl. 132 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v znení účinnom do 1. júla 2001.

Petit označeného návrhu je sformulovaný takto: *„Vychádzajúc z vyššie uvedeníh argumentov, skupina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal nasledovný nález:*

- § 6 zákona číslo 226/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky číslo 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov je v rozpore s článkom 131 Ústavy Slovenskej republiky,
- § 32, ods. 1 zákona číslo 226/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov je v rozpore s článkom 132, odsek 2/ Ústavy Slovenskej republiky.“

Poslankyňa K. T., zastupujúca skupinu 31 poslancov, v liste adresovanom ústavnému súdu z 22. mája 2001 okrem iného, uviedla: *„Zastávame názor, že § 6 a § 32 ods. 1 zákona č. 226/2000 Z. z. v čase vydania, ako aj v čase podania nášho návrhu evidentne boli, a i dodnes sú v rozpore s platným znením Ústavy Slovenskej republiky, a prijatie ústavného zákona 90/2001 Z. z., ktorý pre budúce obdobie uskutočnil zmenu práve nimi napadnutých ustanovení, len dosvedčuje opodstatnenosť nášho návrhu, ako aj dnešnú protiústavnosť týchto ustanovení. ... Sme toho názoru, že Ústavný súd keď dospeje k názoru, že uvedené ustanovenia sú v rozpore s platnou ústavou, je logické, že ich zruší. Podľa nášho názoru pri posúdení protiústavnosti napadnutých ustanovení ich súladnosť treba posúdiť s platnou a účinnou ústavou a nie s novelou ústavy, ktorá ešte nenadobudla účinnosť.“*

2. Návrh skupiny 31 poslancov v časti týkajúcej sa nesúlady § 6 zákona o ústavnom súde v znení novely zákona účinnej od 1. augusta 2000 s čl. 131 ústavy v znení účinnom do 1. júla 2001 vychádza zo znenia týchto ustanovení:

Podľa § 6 zákona o ústavnom súde v znení označenej novely: *„Ak senát v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k právnenému názoru odchylnému od právneho názoru iného senátu ústavného súdu vyjadreného v jeho rozhodnutí, predloží pred vyhlásením svojho rozhodnutia túto otázku na zaujatie stanoviska plénu ústavného súdu. Senát je v ďalšom konaní viazaný stanoviskom pléna ústavného súdu.“*

Podľa čl. 131 označeného znenia ústavy: *„Ústavný súd rozhoduje v pléne vo veciach uvedených v čl. 105 ods. 2, čl. 107, čl. 125 písm. a) a b), čl. 129 ods. 2 až 5, čl. 136 ods. 2, čl. 138 ods. 2 a 3 a o úprave svojich vnútorných pomerov.“*

Právna zástupkyňa skupiny 31 poslancov zdôraznila najmä, že s poukazom na čl. 2 ods. 2 a čl. 1 ústavy Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) môže prijať iba taký zákon, ktorý je súladný s ústavou; § 6 novely zákona o ústavnom súde účinnej od 1. augusta 2000 vytvoril akýsi opravný systém v rámci ústavného súdnictva, ktorý dovoľuje revokovať rozhodnutia senátov ústavného súdu jeho plénom, pričom ide o principiálnu zmenu postavenia ústavného súdu, nesúladnú s jeho ústavným vymedzením; takúto kompetenciu pléna ústavného súdu nemožno vyvodit' z článkov ústavy, na ktoré odkazuje čl. 131 ústavy, a ani z jeho kompetencie rozhodovať o úprave svojich vnútorných pomerov; viazanosť sudcu ústavného súdu uznesením pléna ústavného súdu je v rozpore s princípom nezávislosti sudcu a jeho viazanosti len zákonom podľa čl. 144 ods. 1 ústavy, pričom tento princíp nesporne platí aj pre sudcov ústavného súdu na základe čl. 124 ústavy.

3. Návrh skupiny 31 poslancov v časti týkajúcej sa nesúlady § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení novely tohto zákona účinnej od 1. augusta 2000 s čl. 132 ods. 2 ústavy v znení účinnom do 1. júla 2001 vychádza zo znenia týchto ustanovení, ako aj súvisiacich ustanovení ústavy (čl. 125 a čl. 131 ods. 1).

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde: „Sudca, ktorý nesúhlasí s rozhodnutím pléna alebo senátu ústavného súdu alebo s ich odôvodnením, má právo, aby sa jeho odlišné stanovisko pripojilo k rozhodnutiu. Odlišné stanovisko sudcu sa uverejňuje rovnako ako ostatné časti rozhodnutia.“

Podľa čl. 132 ods. 2 označeného znenia ústavy: „Rozhodnutia ústavného súdu vydané podľa odseku 1 sa vyhlasujú spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov (podľa odseku 1 išlo o rozhodnutia, ktorými ústavný súd vyslovil, že medzi právnymi predpismi uvedenými v čl. 125 ústavy je nesúlad).“

Podľa čl. 125 ústavy ústavný súd rozhodoval o súlade medzi v ňom označenými právnymi predpismi, pričom v čl. 131 ods. 1 ústavy boli uvedené právne následky rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade.

Právna zástupkyňa skupiny 31 poslancov poukázala na to, že zo znenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení novely účinnej od 1. augusta 2000 vyplýva, že odlišné stanovisko sudcu nie je súčasťou rozhodnutia ústavného súdu, ale len akousi jeho prílohou. Zo zaradenia označeného ustanovenia v zákone o ústavnom súde zase vyplýva, že ide o ustanovenie regulujúce správanie sa, resp. uverejňovanie rozhodnutí vo všetkých druhoch konania upravených týmto zákonom. Keďže odlišný názor sudcu sa má uverejniť rovnako ako ostatné časti rozhodnutia a podľa čl. 132 ods. 2 ústavy sa rozhodnutia ústavného súdu uvedené v čl. 132 ods. 1 ústavy povinne publikujú v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“), z uvedeného vyplýva, že v zmysle citovaného § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa požaduje, aby aj pri rozhodnutiach uvedených v čl. 132 ods. 1 ústavy sa odlišné stanovisko sudcu rovnako publikovalo ako rozhodnutie ústavného súdu, t. j. v Zbierke zákonov. Pre takýto postup však v čl. 132 ods. 2 ústavy niet základu, citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ide nad rámec ústavy, a teda nie je s ňou v súlade. Hoci možno uverejnenie odlišného stanoviska sudcu uvítať z viacerých dôvodov (napr. oboznámenie odbornej verejnosti, možnosť inšpirácie pre teóriu práva a legislatívu), tieto skutočnosti nemôžu nič zmeniť na realite, že široká formulácia citovaného § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde platného pre celú množinu rozhodnutí ústavného súdu sa u druho určovaných skupín rozhodnutí podľa čl. 132 ods. 1 ústavy dostáva do rozporu s čl. 132 ods. 2 ústavy, a preto ju treba považovať za protiústavnú.

Podľa § 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Zbierke zákonov“) rozhodnutia ústavného súdu uverejnené v Zbierke zákonov nadobúdajú platnosť a účinnosť dňom ich vyhlásenia v Zbierke zákonov. Preto podľa vyjadrenia právnej zástupkyne skupiny 31 poslancov vzniká otázka, že ak sa odlišné stanovisko sudcu pripojené k rozhodnutiu bude publikovať rovnako ako výroková časť rozhodnutia (t. j. pri rozhodnutiach podľa čl. 132 ods. 1 ústavy v Zbierke zákonov), aká potom bude záväznosť tejto pripojenej časti?

Na záver argumentácie právna zástupkyňa skupiny 31 poslancov uviedla, že predkladatelia tohto návrhu pri prijímaní novely zákona o ústavnom súde s účinnosťou od 1. augusta 2000 v národnej rade argumentovali v prospech prijatia ustanovenia § 32 ods. 1 aj tým, že v zahraničí je takýto postup zaužívaný v niektorých krajinách a má svoje stvárnenie v legislatívnej rovine (dozaista v súlade s ústavou), zdôraznila však, že aj legislatívne stvárnenie v pomeroch Slovenskej republiky musí byť formulované tak, aby bolo súladné s čl. 132 ods. 2 ústavy.

4. Predseda národnej rady sa vyjadril k namietanému nesúladu v podaniach zo 4. apríla 2001 a 26. júna 2002.

V prvom podaní dospel k záveru, že nesúlad rieši ústavný zákon č. 90/2001 Z. z. z 23. februára 2001, ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný od 1. júla 2001 (ďalej len „novela ústavy účinná od 1. júla 2001“), pretože v čl. 131 ods. 1 ústavy je už uvedené, že ústavný súd rozhoduje v pléne aj o zjednocovaní právnych názorov senátov.

V druhom podaní uviedol, že čl. 132 ústavy bol novelou ústavy účinnou od 1. júla 2001 zrušený, pričom ustanovenie o vyhlasovaní rozhodnutí ústavného súdu obsahuje čl. 125 ods. 6 ústavy. Podľa predsedu národnej rady neobstojí ani námietka, že publikovanie odlišného stanoviska sudcu v Zbierke zákonov nie je v súlade s ústavou. Uverejnenie odlišného stanoviska nemá totiž vplyv na právnu silu rozhodnutia ústavného súdu a má iba informatívnu výpovednú hodnotu. Uverejňovanie aj iných právnych aktov pripúšťa § 1 ods. 2 písm. d) zákona o Zbierke zákonov. Paragraf 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení novely účinnej od 1. augusta 2000 bol napokon novelizovaný zákonom č. 124/2002 Z. z. z 12. februára 2002, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o ústavnom súde, účinným od 20. marca 2002 (ďalej len „novela zákona o ústavnom súde účinná od 20. marca 2002“). Na základe uvedeného možno potom konštatovať, že § 6 zákona o ústavnom súde je v súlade s ústavou.

5. Skupina 31 poslancov súhlasila s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej.

Pretože národná rada trvala, aby ústavný súd konal ústne pojednávanie, pričom na tomto stanovisku zotrval aj súčasný predseda národnej rady (podanie z 11. decembra 2002), ústavný súd konal vo veci samej ústne pojednávanie na verejnom zasadnutí 18. februára 2003 v súlade s § 30 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Tohto zasadnutia sa však zúčastnil len právny zástupca národnej rady, ktorý poukázal na znenie § 41a ods. 4 zákona o ústavnom súde, teda na zastavenie konania, ak preskúmané právne predpisy stratia platnosť pred vyhlásením nálezu ústavného súdu. Podľa neho ide „o možnú stratu platnosti ktorejkoľvek strany rovnice“, to znamená nielen zákona alebo podzákonného právneho predpisu, ktorého nesúlad s ústavou je namietaný, ale aj o možnosť straty platnosti ústavy, jej časti alebo niektorého článku. Keďže medzičasom stratil platnosť čl. 132 ústavy a došlo aj k strate platnosti pôvodnej formulácie čl.131 ústavy, navrhol konanie o predložennom návrhu skupiny 31 poslancov zastaviť.

Na otázku z pléna a nad rámec tohto návrhu pripustil nesúlad § 6 zákona o ústavnom súde v znení novely účinnej od 1. augusta 2000 s čl. 131 ústavy v znení účinnom do 1. júla 2001, nie však nesúlad medzi v súčasnosti platnými zneniami § 6 zákona o ústavnom súde a čl. 131 ods. 1 ústavy. Taktiež nesúhlasil, že by ustanovenie § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde o odlišnom stanovisku sudcu mohlo byť v nesúlade s ústavou, keďže v Zbierke zákonov sa neuverejňuje.

II.

K časti návrhu skupiny 31 poslancov namietajúcej nesúlad § 6 zákona o ústavnom súde v znení novely účinnej od 1. augusta 2000 s čl. 131 ústavy v znení účinnom do 1. júla 2001 treba uviesť, že medzičasom došlo k legislatívnym zmenám ohľadne oboch ustanovení.

Podľa novely zákona o ústavnom súde účinnej od 20. marca 2002 § 6 zákona o ústavnom súde znie: „Senát, ktorý v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k právnemu názoru odchylnému od právneho názoru vyjadreného už v rozhodnutí niektorého zo senátov, predloží plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov. Plénum ústavného súdu rozhodne o zjednotení odchylných právnych názorov uznesením. Senát je v ďalšom konaní viazaný uznesením pléna ústavného súdu.“

Podľa novely ústavy účinnej od 1. júla 2001 čl. 131 znie: „(1) Ústavný súd rozhoduje v pléne vo veciach uvedených v čl. 105 ods. 2, čl. 107, čl. 125 ods. 1 písm. a) a b), čl. 125a ods. 1, čl. 125b ods. 1, čl. 128, čl. 129 ods. 2 až 6, čl. 136 ods. 2 a 3, čl. 138 ods. 2 písm. b) a c), o zjednocovaní právnych názorov senátov, o úprave svojich vnútorných pomerov a o návrhu rozpočtu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu sa uznáva nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Ak sa táto väčšina nedosiahne, návrh sa zamietne.

(2) O ostatných veciach rozhoduje ústavný súd v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.“

Jednou z podstatných podmienok konania o súlade právnych predpisov podľa § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde je platnosť napadnutého predpisu nižšieho stupňa právnej sily, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia. Podľa § 41a ods. 4 zákona o ústavnom súde „Ak preskúmané právne predpisy stratia platnosť pred vyhlásením nálezu ústavného súdu, konanie sa zastaví“.

Pretože novela zákona o ústavnom súde účinná od 20. marca 2002 obsahuje nové znenie § 6 zákona o ústavnom súde (t. j. nahradila znenie zavedené novelou účinnou od 1. augusta 2000 novým znením) a pôvodne napadnuté ustanovenie už nie je platné, ústavný súd podľa § 41a ods. 4 zákona o ústavnom súde konanie v tejto časti zastavil (bod 1 výroku nálezu; obdobne aj PL. ÚS 4/02).

III.

1. Paragraf 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení novely účinnej od 1. augusta 2000 nestratil doposiaľ platnosť, pretože novela zákona o ústavnom súde účinná od 20. marca 2002 jeho text nenahradila, ale iba doplnila (podľa bodu 33 tejto novely: V § 32 ods. 1 sa za slová „Odlišné stanovisko sudcu sa“ vkladajú slová „doručuje a“).

Hoci čl. 132 ods. 2 ústavy v znení účinnom do 1. júla 2001 už nie je platným ustanovením, pretože novelou ústavy účinnou od 1. júla 2001 došlo k vypusteniu celého čl. 132 a tento v súčasnosti neexistuje, ústavný problém nastolený skupinou 31 poslancov nezanikol.

Novelou ústavy účinnou od 1. júla 2001 totiž došlo k nahradeniu predošlého znenia čl. 125 novým znením, ktoré má inú štruktúru a pozostáva zo šiestich odsekov. V súčasnosti platné a účinné znenie čl. 125 ústavy obsahuje popri právomoci ústavného súdu rozhodovať o súlade v ňom označených právnych predpisov a právnych následkoch vyslovenia nesúlady (odseky 1 a 3) aj ustanovenia o pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov a podmienkach zániku takéhoto rozhodnutia (odseky 2 a 5), o vyhlasovaní rozhodnutí ústavného súdu a ich všeobecnej záväznosti (odsek 6). Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy „Rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzná“. Ústavný problém nastolený skupinou 31 poslancov sa preto v súčasnosti nachádza v možnom nesúlade § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde s čl. 125 ods. 6 ústavy.

2. Ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v doterajšej rozhodovacej činnosti posudzoval existenciu záujmu na ochrane ústavnosti aj za osobitných okolností, akými boli napr. späťvzatie podnetu alebo návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov navrhovateľmi, pričom vyslovil nadradenosť ochrany ústavnosti nad dispozičnou zásadou (napr. II. ÚS 38/96, III. ÚS 3/00 a PL. ÚS 14/02).

Ochranu ústavnosti poskytovanú ústavným súdom treba chápať materiálne. To tiež znamená, že v prípade, ak ustanovenie ústavy, s ktorým mal byť napadnutý právny predpis, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie v nesúlade, stratí platnosť počas konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov, avšak predmet jeho úpravy sa stane v dôsledku novelizácie ústavy predmetom iného ustanovenia ústavy, nič nebráni tomu, aby ústavný súd v konaní pokračoval, pretože ústavný problém možného nesúladu právnych predpisov stále trvá a záujem na ochrane ústavnosti vyžaduje jeho vyriešenie.

Aj v tomto prípade preto musel ústavný súd vyriešiť ústavný problém možného nesúladu § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde s čl. 125 ods. 6 ústavy.

3. Vyhlásovanie rozhodnutí ústavného súdu v zmysle čl. 125 ods. 6 ústavy, ako aj právne skutočnosti s tým súvisiace, sú upravené v zákone o Zbierke zákonov.

Podľa § 1 ods. 1 tohto zákona „Ústava Slovenskej republiky, ústavné a ostatné zákony Národnej rady Slovenskej republiky, nariadenia vlády Slovenskej republiky a vyhlášky, výnosy a opatrenia ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky, iných orgánov štátnej správy, ak tak ustanovuje osobitný zákon, Národnej banky Slovenska, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade medzi právnymi predpismi 1) a medzinárodné zmluvy (§ 6) sa vyhlasujú uverejnením v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“)“ (poznámkou 1 pod čiarou je čl. 125 ods. 6 ústavy)“.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o Zbierke zákonov „Všeobecne záväzné právne predpisy a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedené v § 1 ods. 1 nadobúdajú platnosť dňom ich vyhlásenia v Zbierke zákonov“.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o Zbierke zákonov „Ústava Slovenskej republiky, ústavné zákony a ostatné zákony Národnej rady Slovenskej republiky, nariadenia vlády Slovenskej republiky, vyhlášky ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky a iných orgánov štátnej správy a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej

republiky o nesúlade medzi právnymi predpismi sa v Zbierke zákonov vyhlasujú uverejnením ich úplného znenia“.

4. V období predchádzajúcom novele ústavy účinnej od 1. júla 2001 sa rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade medzi právnymi predpismi vyhlasovali v Zbierke zákonov uverejnením ich označenia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z konkrétneho dňa „V mene Slovenskej republiky“), úvodnej časti (označenie ústavného súdu, mien a priezvisk sudcov, účastníkov a ich zástupcov, prejednávanej veci a dňa rozhodnutia na verejnom alebo neverejnom zasadnutí), znenia výroku, právnych následkov podľa čl. 132 ods. 1 ústavy a mena a priezviska podpísaného predsedu pléna alebo senátu ústavného súdu.

Po účinnosti označenej novely ústavy sa obdobným spôsobom vyhlasujú uverejnením v Zbierke zákonov nálezy o nesúlade medzi právnymi predpismi a uznesenia o pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 2 ústavy (vrátane podmienok zániku ich platnosti podľa ods. 5 citovaného článku).

Pri vyhlasovaní uvedených rozhodnutí ústavného súdu uverejnením v Zbierke zákonov sa neuverejňuje ich odôvodnenie, poučenie o nemožnosti podať opravný prostriedok a po novele zákona o ústavnom súde účinnej od 1. augusta 2000 ani odlišné stanoviská sudcov podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

5. Rozhodnutie ústavného súdu nadobúda platnosť a všeobecnú záväznosť dňom vyhlásenia v Zbierke zákonov (čl. 125 ods. 6 ústavy, § 3 ods. 1 zákona o Zbierke zákonov). Všeobecne záväznou je tá časť rozhodnutia, ktorá sa v Zbierke zákonov uverejňuje, to znamená jeho výrok. Ostatné časti rozhodnutia slúžia v podstate na identifikáciu rozhodnutia, odôvodnenie výroku a uvedenie právnych následkov, prípadne iných právne významných skutočností, ktoré súvisia s výrokom. Preto sa napr. aj pri vyhlasovaní rozhodnutí ústavného súdu ich uverejnením v Zbierke zákonov zužujúco vykladá znenie § 4 ods. 1 zákona o Zbierke zákonov v časti „...rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade medzi právnymi predpismi sa v Zbierke zákonov vyhlasujú uverejnením ich úplného znenia“. Označené rozhodnutia sa nevyhlasujú uverejnením ich

úplného znenia (neuvěřňuje sa napr. odôvodnenie a poučenie o nemožnosti podať opravný prostriedok), uverejnenie úplného znenia sa však doslova vzťahuje na výrok rozhodnutia.

Rozhodnutia pléna alebo senátu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov, pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov a zrušení tohto pozastavenia v zmysle čl. 125 ods. 1, 2 a 5 ústavy môžu byť jednomyseľné alebo väčšinové (pri pléne ide podľa § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde o nadpolovičnú väčšinu všetkých sudcov). Či je rozhodnutie jednomyseľné alebo väčšinové, má len jeden platný a všeobecne záväzný výrok.

Odlišné stanovisko sudcu podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktoré sa pripája k rozhodnutiu, je súčasťou tohto rozhodnutia, pretože aj sudca v menšine je súčasťou pléna alebo senátu. Pokiaľ súhlasí s rozhodnutím (výrokom) a odlišuje sa iba v odôvodnení výroku, výrok rozhodnutia vyjadruje aj jeho názor. Ak nesúhlasí s výrokom, jeho menšinový názor na znenie výroku sa v znení väčšinového, platného a všeobecne záväzného výroku nemôže prejaviť. Odlišné stanovisko sudcu na znenie výroku, jeho odôvodnenie alebo oboje sa obdobne ako odôvodnenie výroku väčšinou pléna alebo senátu neuvěřňuje pri vyhlásení rozhodnutia v Zbierke zákonov.

Druhá veta § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde, to znamená, že „Odlišné stanovisko sudcu sa doručuje a uverejňuje rovnako ako ostatné časti rozhodnutia“, nemôže mať za následok uverejnenie odlišného stanoviska pri vyhlásení rozhodnutia jeho uverejnením v Zbierke zákonov. Ako už bolo uvedené, všetky časti rozhodnutia sa neuvěřňujú rovnako. Keďže odlišné stanovisko má pri uverejnení rozhodnutia obdobné postavenie ako odôvodnenie výroku väčšinou a poučenie o nemožnosti podať opravný prostriedok, ktoré sa neuvěřňujú, neuvěřňuje sa rovnako ani odlišné stanovisko.

Pretože právnym následkom § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý sa týka odlišného stanoviska sudcu, nemôže byť uverejnenie takéhoto odlišného stanoviska k rozhodnutiam uvedeným v čl. 125 ods. 6 ústavy pri ich vyhlásení v Zbierke zákonov,

medzi označenými ustanoveniami nie je nesúlad. Návrhu skupiny 31 poslancov v časti namietajúcej nesúlad § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo preto potrebné nevyhovieť (bod 2 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2003

